

Anna Domènech Coll

Un pare honest i coherent amb el que creia de cor

Pare,

No esperava haver-te d'escriure un text d'homenatge tan aviat. Pensava amb tot el meu cor que te'n sortiries i tindriem unes grans converses sobre les reflexions profundes que hauries fet durant aquests sis mesos ingressat a la clínica, però no ha pogut ser. Te n'has anat silenciosament sense arribar a la mitjana d'edat familiar que ens hauria complagut i amb la que tanta feina hauries pogut fer. Tenies tants projectes i coses entre mans (la lliçó magistral a la UdG, la presentació del llibre de Beget – que hem hagut de fer a títol pòstum-, la traducció de pergamins, apunts per nous llibres i articles...)!!! Tant de bo et sapiguem agafar el relleu encara que no puguem fer-ho tan meticulosament i minuciosament com tu, que omplies fitxes i fitxes abans de fer un llibre.

Eres un treballador incansable, pràcticament no hi havia moments lliures perquè si et quedaven encara que només fossin 5-10 minuts, tu els aprofitaves per a fer alguna cosa o altra. Et confessaré que sempre he sentit una mica de gelosia per tots els llibres que has escrit perquè són hores «robades» a la família, però també entenc que és una feina que et feia feliç i tenies dret a ser-ho, com tothom, i també que és una feina ingent que queda per a les generacions futures, per a que sàpiguen d'on venim i puguin mantenir les seves arrels i tenir un gran bagatge cultural.

De tu he après a lluitar per fer les coses que m'agraden -encara que les hagi de fer sola-, a tenir coratge i a ser coherent amb el que penso.

Lloret i Beget, la cultura, la llengua i el país eren les teves passions. Recordo de petita haver-te acompanyat voltant les festes de les comarques gironines on em feia gràcia perquè a cada poble trobaves algú que coneixies de la mili o de magisteri. També recordo haver anat a veure Santa Cristina a La Manera i posar-se a ploure a bots i barrals a mig camí i tu, com a pare responsable, voler recular, i jo dir-te que no passava res i acabar enfilant tots dos el camí amb un plàstic a sobre. Anar a passejar fins una masia de Beget on havíem d'esquivar les basses i relliscava i m'enfangava i al final vaig decidir que no valia més la pena esquivar-les i que anava tirant enmig del fang... Les excursions a les coves, les banyades al riu, i tants i tants moments viscuts. De gran

vas agafar gust a anar a la platja i anàvem a Fenals a recordar quan hi anaves amb els teus pares o a la Caravera. Però sobretot recordo les teves dolces i tendres abraçades, que enyoro profundament.

A casa des que ens van començar a faltar els avis, sempre hem brindat a les celebracions «pels que hi som i pel que no hi son i ens miren des d'allà dalt» i ara ho fem encara amb més raó. Estic convençuda, que des d'allà on siguis tens cura de tots nosaltres i vetlles per a que estiguem bé.

Ens has deixat una gran colla d'amics, que considero els meus amics i això ens i em fa feliç i ens ha ajudat molt a tirar endavant. Cuida't molt siguis on siguis.